

வீ டியோக் கமரொவின் மிகையான வளிச்சத்திலும் அதிலிருந்து வரும் வபெபத்திலும் என்னுடைய முகம் வியர்க்கிறது, கண்கள் கசுகின்றன. வீ டியோக் கமரொக் காரரினதும், படமடுப்பவரினதும் அறிவாறுத்தல்களாகுத்தக்கதாகத் திரும்பித் திரும்பி அலுத்துப்போய்விட்டது.

“நிரோ வடிவாச் சிரியும் பாப்பம். உதன்ன சிரிப்பு,” இது மாமியின் விமர்சனம். எனக்கு அழவணும் போல் இருக்கிறது. பிறகெப்பி நடுகப்பொய்யுக்குச் சிரிக்கிறது? அதை விட சிரிக்கிறதாய் பாசாங்கு பண்ணிப்பண்ணி வாய் ஒரு பக்கம் நோகிறது.

“பெரிய ஹோல், குறையைச் சது முன்னுற்றுப் பரே, பஹுஞ்சல்..., உதுகளைக் கடைக்கக் கடைக் எனக்கு கமட்டுது. பிளீஸ் அம்மா எனக்கு உது ஒண்டும் வண்டாம்,”

“நிரோ, நீ எங்களக்கு ஒரு ஒரு பொம்பிளையைப் பிள்ளை. உன் ரை கலியாண வீட்டைப் பாக்க நாங்கள் இருப்பமோ இல்லையோ... அதைவிட நீ ஆரை, எப்பிக் கலியாணம் கட்டுவியோ ஆருக்குத் தரியும். இதை எங்கடையசுக்கைச் செய்து பாக்க வணும். அதோடையல்லோரும் செய்யக்கை நாங்கள் செய்யாட்டி அது எங்களக்கு மரியாதை இல்லை,”

“இறக்கையிலை நடக்கிற ஒரு விஷயத்தை ஏன் இப்படிப் பெரிசுபடுத்துறியள், எல்லாரும் தான் சாமத்தியப்படுகினம்; உங்களக்கு இப்படியெல்லாம் நடக்கலைத் தானே.”

“இப்பத்தான் தவே இரூக்குது பிள்ளை. மாமாவை, சித்தியவை எல்லாம் அவுஸ்ரலியா,

“அது அங்கயெண்டபடியால் பரவாயில்லை. இங்கை நீங்கள் இனிக் கண்ணிலை எண்ணை வாத்த மாதிரி வலு கவனமாயிருக்க வேண்டும்.”

“ஓம், ஓம் அதுவும் இந்த நாட்டிலை சொல்லவேண்டுமே? ஒருத்தன் ரை கையிலை பிடிச்சுக் குடும்பம் வரகைக்கும் முள்ளிலை நடக்கிற மாதிரித் தான்.”

அவர்கள் கதகைக் கிறதகைக் கடைக் எனக்கு இன்னும் அருவரூப்பாக இருக்குது. என்னில் எந்த நம்பிக்கையும் இல்லாத புலம்பல்.

“அம்மாவாக்கும் சித்திக் கும் தான் எத்தனை வித்தியாசம். சித்தி எதையும் ஊருக்காகச் செய்வதில்லை. பிறந்தநாள் கட்ட ஆடம் பரமாய் கொண்டாடவது கிடையாது. பிள்ளைகளுடன் ஒரு பின்னரூக்குப் போவார்கள் அல்லது பிள்ளைகள் விருப்பப்பட்டதைச் செய்வார்கள். எங்கடையீட்டிலோ இரவிரவாய் குடிப்பாட்டி வசைச்சு, அப்பாவும் அவரின் ரை சினகேதிர மாறும் எங்கடையீட்டை பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவீனம். என ரை அம்மாவாக்கு தன் ரை சாப்பாட்டையும், உடும்பையும், நகைகளையும் மற்றவகைக்குக் காட்டிப் புழுகிறதிலை, அவயைன் ரை பாராட்டைக் கடைக்கிறதிலை தான் முழுச் சந்தோஷமும். எங்கடையீட்டு, வெறும்புகளைப் பற்றி அவகைக்கு எந்த அக்கறையுமில்லை.

குத்துவிளக்குக் கொளுத்தி, ஆரத்தி எடுக்கவிட்டு, பித்திவலை வாங்கி, வந்த எல்லோருடனும் படங்களாக்கு போஸ் கொடுத்து எல்லாம் முடிய ஊஞ்சல் ஆட்ட வாங்கோ என்று எல்லோரையும் அம்மா கப்பிட்டு விடுகிறா. நீன் ஏஜ் போய்ஸ் கட்ட வந்து நின்று ஆட்டுகிறார்கள். எனக்கு என்னத்ததைச் செய்கிறது என்று தெரியவில்லை. பெரிய அசௌகரியமாகவிரூக்கிறது. பிறகு எனக்கு அன்பளிப்புகள் தர ஒரு வரிசை, சாப்பாட்டுக்கு என்று இன்னொரு வரிசை என வந்தவயைலெல்லாம் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். அம்மாவுடன் போய் இப்படி மற்றவர்களின் விழாக்களில் நிற்கின்ற நேரங்களில் எங்களின் அவசரமும் நாங்கள் படும் எரிச்சலும் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அதே போல், ஏதோ அன்பளிப்பு ஒன்றைக் கொடுத்துப் போட்டு சாப்பிட்டு முடித்து விட்டால் இங்கிருந்து விடுதலை பெற்று விடலாம், அடும்பு ததாக எங்கே ஓட வேண்டும் என்று ஓவ்வொருவரும் மனக்கணக்குப் பார்ப்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சரி ஆசைக்குச் செய்கிறார்கள் என்பதையாவது பொறுத்துக் கொள்ளலாம் ... இப்படிப் பெரிய எடும்பு எடும்பு காமல், நல்லாயத் தெரிந்த, என்னில் உண்மையான பாசமுள்ளவர்களையெல்லாம் கப்பிட்டுப் பிறுந்தால். நேரத்துடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடுகிற வாழ்வில் உள்ள எல்லோரையும் கப்பிட்டு வதைத்துக் கொண்டு அவர்களின் நேரத்தை விரயமாக்குவதையும், வர விருப்பமில்லாவிடிலும் போலிக் காக வந்து எல்லோரும் நிற்பதையும் நினகைக் ஏனடா தமிழனாய் பிறந்தனே என எனக்கு அலும்பாய் இருந்தது.

“உடும்பு மாத் திப் போட்டு, ககே வெட்டினால் போதும், பிறகு ஒண்டும்மில்லை” என்று

அம்மா வந்து சொல்லிப் போட்டுப் போறா.

அடுத்த உடும்பான பஞ்சாபிக் குரிய தலை அலங்காரம் செய்யவேனே மகேசுப் பண்ண வந்திருந்தவரிடம் மாமி மீண்டும் என்னகைக் கட்டிக் கொண்டு போகும் போது “என்ன நிரோ பாக் கிலை போய் வீடியோ எடுக்க மாட்டன் என்று போட்டீ ராம்? அந்தக் காலத்திலை நாங்கள் எங்கடைய அம்மா, அப்பா சொல்லுறதை எதிர்த்து ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்க மாட்டம். இப்ப நீங்கள் எல்லாம் நினைச்சுப் படிநடக்க வளிக் கிட்டிட்டியள். உங்களையச் சொல்லி என்ன, எப்ப எங்கடைய நாட்டை விட்டு வளிக் கிட்டமோ அன்றே இந்த மரியாதை எல்லாம் தொலைச்சுப் போட்டம்,” என்று ஒரு பாட்டம் சூய கழிவிரக்கப் பச்சைப் பச்சி முடித்தா.

அடுத்த வாரம் பள்ளிக் கட்டம் போனபோது, “என்ன உம்மகைக் காணலேலைய, எப்பிச் சமாளித்தனீர்?” என்று ஜானுவகைக் கேட்கிறேன். “நான் அம்மாவைக் சொல்லிட்டன்; உந்தக் களிக் ககைகளுக்கெல்லாம் நான் வரமாட்டன் என்று. கலியாண வீட்டுக்கு மட்டும், அதுவும் பொம்பிளையையே மாப்பிள்ளையையே நல்லாய் திரிஞ்சால் மட்டும் தான் நான் போறனான்,” என்கிறாள் ஜானு. “பானுவைக் சாமத்தியச் சடங்கு வகைக் கலேலைய என்று கவலையாம். தாய்க்கு உதுகள் ஒண்டும் விருப்பமில்லையாம்,” என்ற ஆரத்தியிடம் “கெளரிக் கு தனக்கு சாமத்தியச் சடங்கு என்று ஓரே பூழுகு, பெரிய லவலா எல்லாருக்கும் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறா,” என்று சொல்கிறாள் ஜானு

“மனிசர் பலமாதிரி, எதிரும் புதிரும்மாய், ஒரு குடும்பம், எங்கடையைப் போலைய வந்தமனைஞ்சால் தானே பிரச்சனைய,” என்ற சூமி தொடர்ந்து “குத்து விளக்குக் கொண்டு போக பன்னிரண்டு பொம்பிளையே பிள்ளைகள் வணும் என்று உம்மகை அம்மா எங்கடைய அம்மாவகைக் கேட்ட போது நான் எனக்கு அந்த நேரம் பீரியட் வரும் என்று பொய் சொன்னனான். பிறகு வயித்துக்குத்து என்று வீட்டிலைய நிண்டிட்டன். என்றைய நிலைய பாட்டைய ஒருத்தரும் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டினம். அதாலைய வருத்தம், அது, இது என்று பொய் சொல்ல வணே பியிருக்கு. ஆனால் நான் வராட்டில் நீர் காவிக் கமட்டீர் என்று எனக்குத் தெரியும்,” என்று சொல்கிறாள்.

“கலாச்சாரம் என்று சொல்லிச் சொல்லி இவைய திணிக் கிறதற்கு அளவில்லைய. எனக்கு இது எல்லாததையும் உடையச் சூக் கொண்டு எப்ப ஓடும்வன் என்று இருக்கு,” என்கிறேன் நான். “அக்கா சொல்லுறா, எங்கடைய அம்மாவைய வளினாடகளுக்கும் வந்து இங்கத்தையக் கலாச்சாரத்தையப் பாததவாடைய தங்கடைய அழியப் போகாதே என்று பயப்படும்கினம். அதாலைய தான் வலகைக் காரத்தற்கு இது எங்கடைய கலாச்சாரம் என்று எல்லாததையும் தங்களோடைய இழுத்து வையச் சூக் கொண்டு இருக்கினம் என்று. இங்கைய இப்ப நடக்கிகிற மாதிரி அங்கைய இவ்வளவு அதிகமாய் சங்கீத, நடன அரங்கறேறங்களே நடக்கலேலையாம்,” என விளக்கம் தருகிறாள் ஆரத்தி.

“அங்கை குறிப்பிட்ட சமீப கத்தவர்கள் மட்டும் பணச்சடங்காகச் செய்ததை, இங்கை இவையோட்பி போட்டுக் கொண்டு ஒரு ஆளையற்ற ஆள் மிஞ்சுற விதத்திலைய பணத்தைய அழிக்கும் சடங்கா வகைக்கினம்” வறறுப்புடன் சொல்கிறனே நான்.

sri.vije@gmail.com